

Velfærdsministeriet
Att. Karin Munk Petersen
Holmens Kanal 22
1060 København K.

Høring vedr. forslag til Lov om ændring af Lov om social service og lov om friskoler og private grundskoler m.v.

Velfærdsministeriet har med brev af 29. februar 2008 anmodet om KL's bemærkninger til forslag til lov om ændring af Serviceloven og Lov om friskoler og private grundskoler mv.

Indledningsvist skal KL bemærke, at det er u hensigtsmæssigt, at så mange forskellige forslag til lovændringer samles i én høring og at det omfattende materiale er udsendt med under en uges høringsfrist. Den korte høringsfrist levner ikke KL mulighed for at drøfte forslagene med medlemskommuner og at få høringssvaret behandlet i fagudvalg og bestyrelse. Vi skal således tage et generelt forbehold for en senere politisk behandling.

KL mener, at forslagene både er stærkt udgiftsdrivende og på flere punkter begrænser kommunernes råderum og styringsmuligheder. KL tager derfor også generelt forbehold for beregningen af de kommunale merudgifter.

Ud over disse generelle bemærkninger har KL nogle principielle synspunkter i forhold til flere af lovforslagene:

KL mener, at lovforslagene på flere punkter strider mod aftalen om mål og rammestyring af kommunerne. Det viser sig dels i form af forslag, hvor særlige grupper gives særlige rettigheder i loven, og dels i form af forslag, som begrænser kommunernes handle- og råderum ved bl.a. at give Ankestyrelsen udvidede beføjelser.

Flere af forslagene betyder, at særlige grupper skal tilbydes særlig vejledning og støtte. I forhold til kvinder og børn på krisecentre tales der om familierådgivere, og der tales om et udredningsteam i forhold til børn med funkti-

Den 7. marts 2008

Jnr 09.00.00 K04
Sagsid 000191053

Ref RIL/JBS/PKV
ril@kl.dk
Dir 3370 3238

Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

Tlf 3370 3370
Fax 3370 3371

www.kl.dk

1/10

onsnedsættelse. Det er uklart, om der her henvises til allerede eksisterende systemer, eller om der lægges op til opbygning af nye – og evt. parallelle systemer – til de allerede eksisterende. KL skal helt generelt opfordre til, at der ikke opbygges nye og parallelle rådgivnings- og udredningssystemer og funktioner.

KL er af den opfattelse, at der ikke bør ske en systematisk forskelsbehandling, og at det faglige personale på området har de bedste forudsætninger for at vurdere behovene hos det enkelte barn og den enkelte familie i forhold til andre børn og familier. KL finder således, at der med lovændringen for kvinder og børn på kvindekrisecentre er tale om en uhensigtsmæssig forskelsbehandling, da mange andre grupper kunne have samme krav på særrettigheder.

Særligt forslagene om at udvide de sociale nævns og Ankestyrelsens beføjelser bygger efter KL's opfattelse på manglende tillid til kommunerne og de kommunale ledere og medarbejdere på børneområdet. Disse nye kontrolmekanismer vil efter KL's opfattelse forstærke de problemer, som allerede præger området med stigende trivselsproblemer blandt medarbejderne og begyndende fastholdelses- og rekrutteringsproblemer. KL skal i den forbindelse bemærke, at de seneste eksempler på sager, som Ankestyrelsen har taget op af egen drift, bl.a. på grundlag af presseomtale, har vist, at der ikke var grundlag for kritik af kommunen.

KL finder det desuden bemærkelsesværdigt, at Ankerstyrelsen, som kontrollerer, at kommunernes sagsbehandling sker på et retssikkerhedsmæssigt forsvarligt grundlag, her gives mulighed for selv at træffe meget vidtrækkende beslutninger i forhold til børn og familier uden at beramme et møde og inddrage advokater og beskikkede medlemmer. KL anser dette for at være en retssikkerhedsmæssig glidebane.

KL har konkrete bemærkninger til de seks forslag til lovændring:

1. Fleksible hjælperordninger
2. Udredningsteams og visitationsudvalg, forældres udførelse af hjælp til børn i hjemmet og specialpædagogisk rådgivning i hjemmet
3. Tolkning ved sociale aktiviteter
4. Styrket indsats overfor kvinder og børn på krisecentre
5. Udvidede beføjelser til Ankestyrelsen og de sociale nævn
6. Krav til varigheden af kursus til plejeforældre

1. Fleksible hjælperordninger

Forslaget indebærer, at handicaphjælperordningerne efter §§ 95 og 96 gøres mere fleksible, idet modtagere af hjælp efter §§ 95 og 96 vil kunne overdrage arbejdsgiveransvaret til en nærtstående, en forening eller en privat virksomhed. Endvidere indebærer forslaget, at kravet om aktivitetsniveau i servicelovens § 96 afskaffes.

KL støtter forslaget, fordi det indebærer, at kommunerne vil kunne tilbyde borgerne hjælp på en mere fleksibel og individuelt tilpasset måde. Forslaget vil potentielt medføre en lettelse af de administrative byrder for modtagerne af handicaphjælp og sikre, at personer, som ikke har et højt aktivitetsniveau vil kunne få gavn af ordningerne.

KL har dog en række konkrete forbehold, som beskrives nedenfor.

For det første medfører lovforslaget en væsentlig snitfladeproblematik mellem §§ 95, stk. 2 og 96. Med afskaffelse af aktivitetskravet for modtagere af hjælp efter § 96, og indførelsen af § 96, stk. 3 gøres det uigennemskueligt for borgeren og kommunen, hvornår en borger skal visiteres efter henholdsvis den ene, anden eller tredje paragraf.

KL mener derfor, at det er væsentligt at præcisere, hvad forskellen fremover vil være mellem ordningerne efter § 95, stk. 2, § 96, stk. 1. samt stk. 3. Herunder er der behov for en afklaring af, om og hvor de to paragraffer supplerer hinanden. KL mener ikke det er hensigtsmæssigt, hvis bestemmelserne i væsentlig grad er overlappende.

For det andet fremgår det af forslaget, at forslagets økonomiske konsekvenser skal forhandles med kommunerne. KL vil ikke i dette faglige høringssvar forholde sig i detaljer til lovforslagets økonomiske konsekvenser. KL forventer, at det vil indgå i de efterfølgende økonomiske DUT-forhandlinger af forslaget. KL ønsker dog allerede nu at påpege forskellige forhold, der har økonomiske konsekvenser, og som tilsyneladende ikke indgår i de foreliggende beregninger af lovforslagets økonomiske konsekvenser.

Kommunen har ifølge Servicelovens § 12 en udvidet rådgivningsforpligtelse overfor personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. KL vurderer, at kommunernes rådgivningsbyrde vil blive øget som følge af forslaget. Dette skyldes, at kommunen både vil skulle rådgive tilskudsmodtageren om kontraktforholdet mellem tilskudsmodtageren og hjælperen og som noget nyt vil skulle rådgive tilskudsmodtageren om kontraktforholdet mellem tilskudsmodtageren og den private virksomhed/forening.

Det fremgår af høringsmaterialet, at der på baggrund af nogle opstillede effektmål skal foretages en evaluering af ordningen i 2011. Et af effektmå-

lene er, at 90 pct. af de nye brugere skal have deltaget i et kursus om opgaver og ansvar i forbindelse med hjælperordningen. Såfremt det forudsættes, at kommunerne skal finansiere disse kurser, vil dette medføre øgede udgifter for kommunerne, som tilsyneladende ikke er medtaget i den foreløbige opgørelse af de økonomiske konsekvenser ved forslagets implementering.

Af forslaget fremgår det, at Velfærdsministeriet vurderer, at 390 personer, som i dag får hjælp efter andre bestemmelser i Serviceloven, vil blive visiteret til den nye hjælp efter § 96. KL stiller sig kritisk overfor denne vurdering, idet KL antager, at adskillelsen af arbejdsleder og arbejdsgiveransvaret vil betyde en udvidelse af den potentielle målgruppe for handicaphjælperordningerne efter §§ 95 og 96.

KLs vurdering er, at en udvidelse af målgruppen vil betyde et behov for øget arbejdskraft til at dække hjælpebehovet hos brugerne, og dermed også øgede udgifter i kommunerne. Det kan blive vanskeligt at rekruttere arbejdskraften, fordi der allerede i dag er mangel på personale indenfor plejesektoren og problemer med at rekruttere hjælpere til de nuværende brugere af hjælperordningerne.

For det tredje tager KL generelt forbehold for konsekvensen af, at lovforslaget ikke indebærer bestemte krav til løn- og ansættelsesforhold for handicaphjælperne, selvom løn- og ansættelsesforholdene er omtalt i satspuljeforliget og forventes efterreguleret senere på året i forbindelse med forhandlingerne om finansloven. KL tager således forbehold for, hvad nye bestemmelser vedr. løn- og ansættelsesforholdene vil medføre for forslaget om ændring af §§ 95 og 96, herunder de økonomiske konsekvenser af ændringerne.

2. Udredningsteams og visitationsudvalg, forældres udførelse af hjælp til børn i hjemmet og specialpædagogisk rådgivning i hjemmet

Forslaget indebærer, at forældre, som ønsker dette, kan udføre hjælp og støtte i hjemmet til deres barn, hvis barnet på grund af betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne har behov for hjælp eller særlig støtte. Hjælpen kan fx bestå i træning, som skal ske efter dokumenterbare træningsmetoder.

Forslaget indebærer tillige, at forældre, som er godkendt til at træne barnet i hjemmet, kan få dækket tabt arbejdsfortjeneste, når de udfører hjælpen. De kan endvidere få støtte til betaling for bl.a. træningsredskaber, kurser og hjælpere.

Endelig indebærer forslaget, at forældre som vælger at undervise deres barn med nedsat funktionsevne hjemme kan få vederlagsfri specialpædagogisk rådgivning i hjemmet om undervisningen.

KL støtter forslaget, fordi det medfører, at kommunerne vil kunne tilbyde forældrene og børnene en mere fleksibel og individuelt tilrettet hjælp. Det er positivt, at forslaget medfører, at forældre, som kan og vil løfte opgaven med at yde hjælp og støtte til barnet i hjemmet får denne mulighed. Endelig er det positivt, at forslaget sætter fokus på at sikre, at forældre, som vælger at undervise deres barn med nedsat funktionsevne hjemme, får relevant specialpædagogisk rådgivning til at varetage opgaven.

I udkastet til bemærkninger til loven, under punkt 1.2. og 2.2., anvendes gentagne gange formuleringen, at "forældrene får ret til...". KL stiller sig kritisk overfor formuleringerne, fordi de kan give forældre til børn med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne det indtryk, at hjemmetræning mv. er en ret og ikke et tilbud. KL støtter forslagens ordlyd om, at kommunen skal godkende, om hjælpen i hjemmet imødekommer barnets eller den unges behov, og om forældrene er i stand til at udføre opgaverne.

Det fremgår af forslaget, at forældrene får ret til at få barnets funktionsnedsættelse udredt af et kommunalt udredningsteam. KL antager, at det udredningsteam, der henvises til, er det allerede eksisterende samarbejde, der er i dag mellem kommunernes socialforvaltninger og skoleforvaltninger vedr. børn med særlige behov, bl.a. i regi af kommunens Pædagogiske Psykologiske Rådgivning. I modsat fald ønskes dette præciseret, herunder hvordan evt. nye udredningsteams mv. skal supplere eller erstatte allerede eksisterende teams på området i kommunerne.

Jf. Servicelovens § 50, har kommunerne allerede i dag pligt til at undersøge barnets eller den unges forhold, hvis det må antages, at et barn eller en ung trænger til særlig støtte, herunder på grund af nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. KL mener, at det bør fremgå af forslaget eller den efterfølgende bekendtgørelse, om og hvordan udredningen efter § 32, stk. 2 supplerer eller erstatter undersøgelsen jf. § 50, således at dobbeltarbejde og unødige administrative byrder for kommunen undgås.

For KL er det vigtigt, at udredningen og visitationen af forældrene og børnene hviler på et fagligt grundlag, og at kommunen finder det sandsynliggjort at træning og undervisning i hjemmet er en bedre eller lige så god løsning for barnet, som et specialundervisningstilbud eller særligt dag-/klubtilbud ville være. Herunder er det vigtigt at kommunen i sin vurdering tager højde for og undgår, at barnet eller den unge bliver isoleret og ikke får social kontakt med andre børn og unge. Barnet og den unge skal have mulighed

for gradvist at opbygge en selvstændig tilværelse uafhængigt af forældrene – uanset graden af barnets/den unges nedsatte funktionsevne.

Det fremgår af forslaget, at forslagens økonomiske konsekvenser skal forhandles med kommunerne. KL vil ikke i dette faglige høringssvar forholde sig i detaljer til lovforslagets økonomiske konsekvenser. KL forventer, at det vil indgå i de efterfølgende økonomiske DUT-forhandlinger af forslaget. KL ønsker dog allerede nu at påpege to forhold, der har væsentlige økonomiske konsekvenser for kommunerne, og hvoraf det første ikke indgår i de foreliggende beregninger af lovforslagets økonomiske konsekvenser.

Forslaget medfører, at kommunen skal yde hjælp til dækning af tabt arbejdsfortjeneste efter §§ 42 og 43 til forældre, der forsørger og træner et barn eller en ung under 18 år med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne i hjemmet. KLs vurdering er, at de økonomiske konsekvenser af dette for kommunerne vil blive meget store. Udgifterne til tabt arbejdsfortjeneste er allerede i dag en stor økonomisk byrde for de kommuner, som indgår i den eksisterende forsøgsordning på området. Det skyldes bl.a. at forældrene jf. reglerne i §§ 42-43 har ret til hjælp til dækning af tabt arbejdsfortjeneste ud fra forælderens/forældrenes tidligere bruttoindtægt.

Forslaget medfører endvidere, at forældrene vil kunne få dækket betaling for bl.a. træningsredskaber, kurser og hjælpere, op til et loft på i alt kr. 500.000. Det er erfaringen i de kommuner, der i dag indgår i forsøgsordningen, at forældrene udnytter loftet maksimalt, bl.a. fordi der løbende udvikles nye, forbedrede og dyrere redskaber og hjælpemidler, som har en dokumenteret effekt for barnet. Det er derfor KLs vurdering, at bestemmelsen om, at kommunen skal dække udgifterne til træningsredskaber mv., vil medføre en stor økonomisk byrde for kommunerne.

3. Tolkning ved sociale aktiviteter

Forslaget indebærer, at børn, unge og voksne med hørehandicap får adgang til en tolk i forbindelse med sociale aktiviteter, fx familiefester. Siden år 2000 har personer med hørehandicap haft mulighed for at få tolkning i forbindelse med sociale aktiviteter takket være "Det Sociale Tolkeprojekt". Forslaget medfører, at denne adgang gøres permanent for både børn, unge og voksne, og at den fremover skal tilbydes og finansieres af kommunen.

KL støtter forslaget, fordi det vil medføre en væsentlig forbedret mulighed for børn, unge og voksne med hørehandicap til at blive aktive deltagere i samfundslivet og i sociale aktiviteter med personer uden hørehandicap. KL finder det desuden positivt, at det i bemærkningerne til forslaget præciseres, at det er aktivitetsniveauet og ikke graden af hørehandicap, der skal være afgørende for tildeling af tolkning.

Det fremgår af høringsmaterialet, at Velfærdsministeriet vil fastlægge en udtømmende liste over, hvilke aktiviteter der kan betegnes som sociale aktiviteter. Denne præcisering og klare afgrænsning vil fremme en enkel sagsbehandling af sagerne i kommunerne, men KL beklager, at listen samtidig betyder, at kommunerne fratages muligheden for lokalt at prioritere, hvilke sociale aktiviteter, der skal ydes tolk til. Listen vil endvidere kunne blive opfattet som ufleksibel af modtagerne af tolkningen.

I forslaget indgår ikke, om brugeren af tolkeordningen vil kunne få dækket dele af udgifterne til tolken efter Servicelovens §§ 41 og 100 om merudgifter, herunder fx ekstra udgifter ved tolkens deltagelse i sociale aktiviteter på over i alt kr. 500 årligt. KL mener, at det bør præciseres, om brugeren af den ny tolkeordning jf. § 99a kan få støtte efter §§ 41 og 100 til udgifter til tolken, som ligger udover loftet på i alt kr. 500, således at der ikke opstår tvivl i kommunerne om, hvorvidt ordningerne kan kombineres eller ej.

Jf. forslagets ordlyd afventer KL DUT-forhandlingerne med Velfærdsministeriet om forslagets økonomiske konsekvenser.

4. Styrket indsats overfor kvinder og børn på krisecentre

Forslaget indebærer, at kommunerne skal tilbyde vejledning og støtte til kvinder og børn, som opholder sig på krisecentre og at børn, som har opholdt sig på krisecentre får ret til psykologisk bistand. KL anerkender, at kvinder og børn, som i en længere periode har opholdt sig på krisecentre, har brug for støtte og vejledning. Det er dog KL's opfattelse, at det også for denne gruppe er vigtigt, at de faglige medarbejdere kan skønne, hvilken og hvor meget støtte den enkelte kvinde og det enkelte barn har behov for. KL er således af den opfattelse, at kvinder og børn på krisecentre allerede i dag er omfattet af kommunernes pligt til at stille rådgivning og støtte til rådighed for børn og familier med særlige behov.

KL går ud fra, at begrebet "familierådgiver" bruges som synonym for de børne- og familiesagsbehandlere, som allerede er ansat i kommunerne på børne- og familieområdet. At det er en medarbejder fra den relevante kommune, som varetager rådgivningen, og at der således ikke lægges op til et parallelt eller alternativt rådgivningssystem til det, som allerede eksisterer i kommunerne. KL skal i den forbindelse opfordre til, at det af loven eller på anden vis ekspliciteres, hvilken kommune, som er forpligtet til at tilbyde støtten. KL går ud fra, at forpligtelsen placeres hos den kommune, hvor kvinden og børnene havde bopæl forud for deres ophold på krisecentret og ikke hos den kommune, hvori krisecentret er beliggende.

KL finder det afgørende, at det af loven fremgår, at krisecentrene er forpligtet til at bidrage til sagens oplysning i forhold til den viden, som de har arbejdet under kvindens og børnenes ophold, således at dette kan indgå i

kommunens videre sagsbehandling. Dette skal selvfølgelig ske med samtykke fra kvinden og evt. børn på eller over 15 år.

KL er enig i, at børn, som *i en længere periode* har opholdt sig på et krisecenter, kan have behov for psykologisk hjælp til at bearbejde oplevelsen. KL finder dog, at den foreslåede forpligtelse strider mod princippet om, at kommunen i den enkelte sag ud fra individuelle og konkrete forhold træffer beslutning om karakteren og omfanget af den støtte, som kan afhjælpe det pågældende barns vanskeligheder. KL stiller sig i øvrigt undrende overfor den fastsatte aldersgrænse på 6 år.

5. Udvidede beføjelser til Ankestyrelsen og de sociale nævn

Generelle bemærkninger til lovforslagets punkter 5-7:

Forslagene indebærer, at de sociale nævn og Ankestyrelsen får udvidede beføjelser i forhold til kommunernes sagsbehandling i anbringelsessager, særligt i form af flere egen-drift beføjelser.

KL stiller sig undrende overfor, at der igen sættes ind med mere kontrol og flere centralt fastsatte tidsfrister i forhold til kommunernes arbejde i børnesager. Med Anbringelsesreformen blev der lagt op til, at Ankestyrelsen skulle følge kommunernes sagsbehandlingspraksis gennem nye og udvidede kontrolforanstaltninger, bl.a. ved hjælp af praksisundersøgelser og målrettede stikprøveundersøgelser. Med de forslag, som nu stilles, ”strammes garnet” yderligere om de kommunale ledere og medarbejdere, som snarere har behov for støtte og ro til at genfinde deres faglige fodfæste ovenpå de seneste års mange reform- og implementeringsprocesser. Disse lovinitiativer trækker i en helt anden retning end den regering selv har lagt ud for den offentlige sektor i sit oplæg til kvalitetsreform, hvor der tales om frihed, tillid og afbureaukratisering.

KL er desuden meget bekymret for fagligheden på området og ser de sociale nævns og Ankestyrelsens udvidede beføjelser som udtryk for, at juraen kommer forud for det socialfaglige i børnesagerne. Hverken de sociale nævn eller Ankestyrelsen er i besiddelse af faglig indsigt og praktisk erfaring fra området, som er helt afgørende i børnesager på linje med det juridiske. Det vil efter KL's klare opfattelse ikke bidrage til en styrkelse af indsatsen overfor udsatte børn, unge og familier.

KL har følgende bemærkninger til de enkelte bestemmelser i Lovforslagets punkt 5-7 og 14:

Ad punkt 5 - Servicelovens § 65, stk. 1:

KL kan ikke bakke op om forslaget.

Forslaget vil efter KL's vurdering dels forrykke balancen mellem det lokale og det centrale niveau, og dels vil det være uhensigtsmæssigt, at en myndighed, som senere kan blive inddraget i forbindelse med en evt. klagesag, selv har været involveret direkte i sagsbehandlingen, som der i lovforslaget lægges op til.

Det er vanskeligt at se, at det sociale nævn eller Ankestyrelsen er mere kvalificeret til at vurdere, hvad der er bedst for barnet eller den unge. Modsat den kommunale medarbejder, som kender og har talt med barnet og forældrene, har det sociale nævn eller Ankestyrelsen med sin juridiske tilgang ingen faglig indsigt i, hvordan man bedst muligt imødekommer det enkelte barns behov, og hvilke konkrete muligheder den pågældende kommune har til sin rådighed. Hertil kommer, at det vil reducere det ledelsesmæssige ansvar lokalt, hvis Ankestyrelsen skal beslutte, hvilke sager, som haster mest.

For KL er det vigtigt, at barnets tarv er i centrum. Barnets tarv kommer ikke i centrum ved, at flere aktører får mulighed for at kigge hinanden over skuldrene. Med forslaget vil der være stor risiko for, at Ankestyrelsen vil blive brugt som løftestang i sager, hvor forskellige fagpersoner er fagligt uenige om mål og midler. KL vil i stedet foreslå, at der fokuseres mere på at kvalificere det tværfaglige samarbejde og den gensidige anerkendelse og tillid på tværs af fag- og sektorgrænser.

Ad punkt 6 – Servicelovens § 65, stk. 3, 2. pkt.:

KL kan ikke bakke op om forslaget.

Det er vanskeligt at forestille sig, at Ankestyrelsen med sin juridiske baggrund kan vurdere, hvor hurtigt sagsbehandlingen kan foregå og om den sag, som de har bedt kommunen om at kigge på, er mere hastende end de øvrige sager, som kommunen aktuelt har.

KL mener ikke, at det bør være op til hverken det sociale nævn eller Ankestyrelsen at prioritere i kommunernes sager uden at have kendskab til kommunens øvrige sagsportefølje. Kommunerne skal selv kunne prioritere i sagerne, ligesom det også er kommunerne, der har ansvaret for at sikre, at der er tilstrækkelige ressourcer i forhold til det antal sager, som kommunen har.

Ad punkt 7 – Servicelovens § 65, stk. 5:

KL kan ikke bakke op om forslaget.

KL stiller sig undrende overfor at det sociale nævn og Ankestyrelsen som de eneste er hævet over borgerens retssikkerhed.

Hvis forslaget vedtages vil der være en reel fare for, at borgerens retssikkerhed i en lang række andre sager også vil kunne tilsidesættes. Det bør efter KL's opfattelse ikke være muligt, at hverken det sociale nævn eller Ankestyrelsen kan beslutte, at en afgørelse i sager om foranstaltninger efter servicelovens §§ 48, 50, 68, 70 og 140 kan træffes uden først at beramme sagerne med advokater og beskikkede medlemmer.

KL vil blot understrege, at behandlingen af sager om udsatte børn og unge ikke kun handler om jura men i høj grad om faglig indsigt. Hvis det sociale nævn og Ankestyrelsen får mulighed for at træffe afgørelse uden mødebehandling, vil afgørelsen, efter KL's opfattelse, alene komme til at basere sig på juraen og ikke på faglig indsigt, helhed og sammenhæng i den enkelte sag.

Ad punkt 14 – Servicelovens § 166 a:

KL har ingen bemærkninger til dette forslag.

6. Krav til varigheden af kursus til plejeforældre

Forslaget indebærer, at det af loven fremgår, at kurser for familieplejer skal have en varighed på 4 dage.

KL kan ikke bakke op om forslaget.

KL kan indledningsvis oplyse, at kommunerne allerede i dag sørger for, at plejefamilierne deltager i et kursus i det at være plejefamilie. Kommunerne bruger i langt de fleste tilfælde et kursuskoncept, som KL har udviklet sammen med andre organisationer på området og som har et fagligt indhold, der i høj grad klæder plejefamilierne på til det at være plejefamilie.

KL undrer sig over, at man i lovgivningen har valgt at fokusere på den tidsmæssige udstrækning frem for den indholdsmæssige kvalitet. KL er ikke bekendt med, at det alene er antallet af dage, som plejefamilien går på kursus i, som er udslagsgivende for, at indholdet i kurset kvalitetsmæssigt bliver bedre og mere brugbart for plejefamilierne – at de bliver bedre klædt på!

Med venlig hilsen

Hanne Lumholt